

MIERNIUCHNY (4) *ai*

e jasne.

sg m N mierniuchny (2). ◇ n N mierniuchn(e) (2).

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu.

Intens. od „mierny” ‘umiarkowany’ (4) :

A. O klimacie: umiarkowany, najodpowiedniejszy dla mieszkańców (1) :

Wyrażenie: »mierniuchne powietrze« (1): temperies coeli, Mierność powietrza/ prąwe/ czyfite mierniuchne powietrze. Mącz 443b.

B. Powściągliwy, hamujący się, unikający przesady (3) :

a. O cechach człowieka: nie przekraczający norm postępowania; frugalis, temperatus Mącz (2) :
Temperatissimus homo et sanctissimus, Wielmi mierniuchny á wyfokiey cnoty człowiek. Mącz 443a, 138a.

b. O działaniu: niezbytkowny, nie dogadzający, surowy (1) : *Tenuissimus victus, Mierniuchne/ skąpe życie. Mącz 500c.*

Cf [MIARNIUCZKI]

AŽ